

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. ve věci žalobce: **L. H.**, bytem E. Z., K., proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. 015279/2017/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 2.000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 28. 3. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 7. 12. 2016, bez uvedení čísla jednacího, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně se žalobce domáhá, aby soud povinnému subjektu nařídil poskytnout žalobcem požadované informace, tj. přehled faktur uhrazených městem Kladno za období od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2016, a to včetně čísla faktury, IČ a názvu dodavatele, celkové částky v českých korunách, data splatnosti, data doručení faktury, data uskutečnění zdanitelného plnění a popisu předmětu plnění.

Žalobce v žalobě podrobně popsal dosavadní řízení o žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), která byla a jsou vedena u povinného subjektu. První řízení bylo zahájeno žádostí, kterou žalobce podal povinnému subjektu dne 29. 7. 2015. Povinný subjekt dne 5. 8. 2015 vyrozuměl žalobce o prodloužení lhůty k vyřízení žádosti a následně dne 12. 8. 2015 žádost odmítl, resp. žalobci sdělil celkový počet faktur a částku za dané období a uvedl, že „*zodpovědět ostatní body žádosti neumožňují obecně závazné předpisy ČR a ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím*“. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterému žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015 vyhověl, rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Povinný subjekt žalobce dne 13. 10. 2015 vyzval k upřesnění žádosti o informace, které žalobce dne 16. 10. 2015 vyhověl. Dne 26. 10. 2015 povinný subjekt žádost odmítl s tím, že vytvoření přehledu uhrazených faktur není v jeho technických možnostech. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a dne 14. 4. 2016

žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt od té doby v tomto řízení žádný úkon neučinil, podal žalobce dne 12. 9. 2016 novou žádost, již žádal o tytéž informace, jako v žádosti první. Dne 27. 9. 2016 povinný subjekt žádost odmítl s tím, že není povinen v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím sdělovat názory, budoucí rozhodnutí, nebo vytvářet nové informace. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, kterému bylo dne 23. 11. 2016 vyhověno, předchozí rozhodnutí povinného subjektu bylo zrušeno a bylo mu sděleno, že má požadovanou informaci poskytnout. Dne 7. 12. 2016 povinný subjekt žalobci sdělil, že nemůže poskytnout informaci v jím požadovaném formátu. Žalobce dne 13. 12. 2016 doplnil svou žádost v tom smyslu, že mu požadovaná informace postačí v jakémkoli formátu. Dne 21. 12. 2016 však povinný subjekt pod sp. zn. OPKTA/1526/16 vydal sdělení, jímž odmítl informaci poskytnout s tím, že o ní již rozhodl dne 7. 12. 2016 a od té doby nenastaly žádné nové skutečnosti. Proti tomuto sdělení podal žalobce z opatrnosti odvolání (přestože se domníval, že nemá povahu rozhodnutí). Dne 28. 2. 2017 pak vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž toto sdělení vyhodnotil jako rozhodnutí, které zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání. V průběhu obou řízení žalobce podal několik stížností na průtahy v řízení a žádal žalovaného o ochranu proti nečinnosti.

Žalobce k tomu uvedl, že povinný subjekt vydání požadované informace zjevně obstruuje, ačkoli je podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a podle závazného názoru žalovaného jakožto nadřízeného orgánu povinen žalobci požadovanou informaci vydat. S ohledem na to, že povinný subjekt svou povinnost zjevně nehodlá plnit a účinnou ochranu práv žalobce nelze zajistit jinak, obrací se žalobce na soud.

Krajský soud v Praze se prvotně zabýval přípustností žaloby.

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo podle zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. je ze soudního přezkoumání vyloučen úkon správního orgánu, který není rozhodnutím, a to rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

K podání žaloby je podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. oprávněn pouze ten, *kdo byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnost*. Judikatura správních soudů přitom rozhodnutí správních orgánů druhého stupně, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc byla vrácena k novému projednání, tradičně za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nepovažuje. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 As 35/2004 – 56; ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 38/2011 – 70, a další). Jak vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 120/2015 – 25, „[...] *za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu tohoto ustanovení (pozn. soudu: § 65 odst. 1 s. ř. s.) je třeba považovat takový úkon správního orgánu, který se dotýká práv a povinností žalobce. Rozhodnutí správního orgánu druhého stupně musí vykazovat zmiňované materiální znaky, pouhá skutečnost, že má takový úkon formu rozhodnutí, k naplnění uvedené definice nepostačuje.*“

S ohledem na shora uvedené Krajský soud v Praze žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl.

Tento závěr soud učinil i přesto, že si je vědom právního názoru Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015 – 44, v němž soud ve skutkově i právně téměř shodné situaci, kdy docházelo ze strany povinného subjektu k setrvalému odmítání poskytnutí informace bez ohledu na opakovaná rušení odmítavých rozhodnutí nadřízeným správním orgánem, vyslovil právní názor, že soud nemá žalobu proti rozhodnutí druhostupňového orgánu

odmítnout, nýbrž se má věci meritorně zabývat a následně žalobu zamítnout, neboť žalobce bude v takové situaci nepochybně tvrdit nezákonnost druhostupňového rozhodnutí jen s obtížemi. Nejvyšší správní soud totiž v uvedené věci dovodil, že i druhostupňové rozhodnutí, které ruší rozhodnutí povinného subjektu a stanoví, že požadovaná informace má být poskytnuta, má povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; tedy zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti osob, jichž se požadovaná informace dotýká (ve zmiňované věci šlo o právo vedoucích pracovníků krajského úřadu, na výši jejichž platů se žalobce dotazoval.). S tímto závěrem se zdejší soud neztotožňuje. Z dikce § 65 odst. 1 totiž vyplývá, že rozhodnutí musí zasahovat do práv a povinností toho, jemuž je adresováno, a právě a jediné adresát je pak oprávněn k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Ke stejným závěrům dochází i komentářová literatura: „[j]e tedy nutné, aby žalobce tvrdil, že byl na **svých** [zdůrazněno soudem] (veřejných subjektivních) právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. V takovém případě je oprávněn podat proti tomuto rozhodnutí žalobu [...]” (ŠEBEK, Petr. § 65 [Žalobní legitimace]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016).

Pokud by zdejší soud přistoupil na výklad, který podal Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí, došlo by ke změně dosud obecně přijímaného obsahu pojmu rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky zavedené v § 65 s. ř. s., a to tak, že by se tento pojem zcela rozvolnil a kdokoli by mohl napadnout žalobou každé rozhodnutí, u něhož by bylo lze dovodit, že v tom nejširším smyslu zasahuje do něčích práv. Důsledkem aplikace tohoto závěru v této konkrétní věci by pak bylo to, že by zdejší soud musel meritorně projednat žalobu, která by téměř jistě nemohla být úspěšná, což je v rozporu s principem hospodárnosti řízení, neboť by vznikly zcela zbytečné náklady jak České republice, tak žalobci ve formě soudního poplatku. Z uvedených důvodů soud setrvává na tom, že v dané věci bylo třeba žalobu odmítnout.

Pro případ, že by odmítnutí žaloby s odkazem na § 70 písm. a) s. ř. s. neobstálo, je soud přesvědčen, že i při akceptaci východiska, že pro založení žalobní legitimace ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. postačí zásah do práv třetích osob (zde osob, kterých se poskytované informace týkají), by bylo v dané věci na místě odmítnutí žaloby, a to podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť žalobce by byl osobou, do jejíchž práv zjevně zasaženo nebylo, tedy osobou k podání žaloby zjevně neoprávněnou.

Soud však podotýká, že z rozhodnutí povinného subjektu a žalovaného, které žalobce spolu s žalobou soudu předložil, plyne, že povinný subjekt dlouhodobě nerespektuje závazný právní názor žalovaného jakožto nadřízeného orgánu a žalovaný není schopen svá rozhodnutí vynutit. Soud v rozhodování povinného subjektu spatřuje zjevně obstrukční jednání a současně proto žalobce upozorňuje na závěr, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve výše uvedeném rozsudku (a s nímž se – na rozdíl od závěru s nímž polemizuje v předcházejících odstavcích – zdejší soud zcela ztotožňuje), tedy že „[u]stanovení § 68 písm. a) s. ř. s. nevylučuje možnost podat žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu, který opakovaně odmítne poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ignoruje přitom závazný právní názor obsažený v předchozím rozhodnutí nadřízeného orgánu, z něhož lze seznat, že informace povinným subjektem poskytnuty být měly, respektive mají. Za takovéto situace nelze po žadateli spravedlivě požadovat, aby znovu formálně vyčerpal příslušný opravný prostředek podle předpisů o správním řízení, jestliže rozhodnutí o něm by mohlo vést nanejvýš k témuž procesnímu výsledku, kterého již jednou dosáhl.“ Z uvedeného vyplývá, že pokud v reakci na napadené rozhodnutí povinný subjekt požadovanou informaci žalobci neposkytne, nabízí se

žalobci možnost podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterou soud meritorně projedná.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová